

STEPHEN
KING

A TALIZMÁN

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

PETER
STRAUB

HARMINCHETEDIK FEJEZET

Richard emlékezik

1

Lefelé gurultak, mintha kis lejtő lett volna a két világ között. Jack hallotta Osmond elhalkuló sikoltozását.

– *Rossz! Minden fiú rossz! Örök igazság! Minden fiú mocskos! Mocskos!*

Egy pillanatra a levegőben lebegtek. Richard felkiáltott. Aztán Jack a vállán landolva a földre esett. Richard feje a mellének ütődött. Jack nem nyitotta ki a szemét, Richardot szorosán a karjában tartva csak feküdt ott a földön, hallgatózva, szimatolva.

Csönd. Nem tökéletes, de nagy csönd – mindössze két madár éneke hallatszott.

A levegő hűvös és sós. Jó szagú... de nem annyira jó, mint a Territóriumok levegője. Jack még itt is – akármit is jelentsen az az *itt* – érzett egy halvány, rejtőzködő szagot, mint amikor a benzin beleeszi magát a benzinkutak betonalapjába. Túl sok ember túl sok motort működtet, és ez beszennyezi az egész légkört. Az orra már nagyon érzékenyen reagált ezekre a szagokra, és még itt is érezte őket, ahol pedig egyáltalán nem hallott autózúgást.

– Jack? Nincs semmi bajunk?

– Nincs hát! – felelte Jack, és kinyitotta a szemét, hogy megnézzé, igazat mondott-e.

Az első pillantás rettenetes gondolatot ébresztett benne; lehet, hogy kétségbeesett igyekezetében, hogy kijussanak a Territóriumokból, mielőtt Morgan odaér, nem a jelenkori Amerikába röptette magukat, hanem valahogy előreugrottak az időben. A hely öregnek, elhagyatottnak látszott, mintha egy vagy két évszázad is elmúlt volna az előző pillanat óta. A vonat ugyanúgy nézett ki, mint előtte, és ugyanúgy a síneken nyugodott. De minden más

eltért a korábbtól. A sínek, amelyek átszelték a gazos gyakorlóteret, ahol ők álltak, rozsdásan, koszosan futottak a semmibe. A talpfák elrothadtak, és terebélyes gaz nőtt közöttük.

Szorosabban ölelte magához Richardot, aki gyengén feljajdult a szorításában, majd kinyitotta a szemét.

– Hol vagyunk? – kérdezte Jacktől. Egy hosszú, rozsdás tetejű, félhenger alakú fémbarrakk állt a fából épült barrakk helyén. Csak a tetejét lehetett tisztán látni, a többit ellepte a gaz és a borostyán. A barrakk előtt néhány pózna állt, amelyek korábban valószínűleg valamilyen feliratot tarthattak.

– Nem tudom – felelte Jack, és a korhadó keresztfák mellett futó rozsdás síneket nézve véletlenül kimondta, amitől a legjobban félt. – Lehet, hogy előrementünk az időben!

Legnagyobb meglepetésére Richard nevetni kezdett.

– Hát, akkor jó tudni, hogy nem sok minden fog megváltozni a jövőben! – mondta, és a fémbarrakk előtt álló egyik póznára tűzött cetlire mutatott. Bár a papírt megviselte az időjárás, azért még olvasható volt:

Mendocino Megye Rendőrkapitánysága utasítására

TILOS AZ ÁTJÁRÁS!

A TILALOM MEGSZEGÉSE BÜNTETÉST VON MAGA UTÁN!

2

– Hát ha *tudod*, hogy hol vagyunk, akkor minek kérdezed!? – mondta Jack, egyszerre érezve megkönnyebbülést és zavart.

– Csak most láttam meg – felelte Richard, és Jacknek pedig, ahogy ránézett, már egyáltalán nem volt kedve veszekedni vele. Richard szörnyen festett; olyan volt, mintha furcsa tbc kerítette volna hatalmába, ami a tüdeje helyett az agyát támadta meg. Nem egyszerűen csak a Territóriumok és a vele kapcsolatos hihetetlen dolgok okozták ezt – azokhoz már kezdett hozzászokni. De mostanra megtudott még valamit. Márpedig nem lehetett valami

mókás dolog megtudni, hogy a saját apja is a rossziúk közé tartozik.

– Oké – mondta Jack a lehető legvidámabb hangján, de közben rájött, hogy tényleg jobb a kedve. Naná, még egy haldokló is ujjongana, ha megszabadulna egy ilyen Reuel-féle szörnyetegtől! – Talpra, Richie fiú! Még sok a dolgunk, és sok-sok kilométert kell gyalogolnunk, míg alhatunk, te meg úgy nézel ki, mint egy nagy rakás szerencsétlenség.

Richard elhúzta a száját.

– Akárki is hitette el veled, hogy van humorérzéked, lassú halált érdemel!

– Kapd be, mon ami!

– Hova megyünk?

– Nem tudom – felelte Jack őszintén –, de az biztos, hogy a közelben van. Érzem. Horogként akasz kodik az agyamba.

– Point Venutiba?

Jack elfordította a fejét, és hosszan Richardra nézett, de barátja fáradt tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni.

– Miért kérdezted ezt, haver?

– Oda megyünk?

Jack megrántotta a vállát. *Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem.*

Lassan elindultak a gazos gyakorlótéren, és Richard témát váltott.

– Valóság volt minden? – Közeledtek a rozsdás, kétszárnyú kapuhoz. A zöld táj felett fakókéken terült el az ég. – Egyáltalán, *megtörtént ez az egész?*

– Néhány napot egy kis villanyvonaton töltöttünk, amely körülbelül negyvennel haladt – mondta Jack –, és valahogy eljutottunk Illinois államból Észak-Kaliforniába, az óceán partjára. Na, szerinted *ez* hogy lehetséges?

– Igen... igen... de...

Jack kinyújtotta a karját. A csuklói telis-tele voltak méregpiros, viszkető sebekkel.

– Harapások – mondta Jack. – A férgektől. Azoknak a férgeknek a harapásai, amelyek Reuel Gardener fejéből estek ki.

Richard elfordult, és hangosan öklendezni kezdett.

Jack a vállánál fogva tartotta, különben Richard egyenesen beleesett volna a saját piszkába. Jack megdöbbsent, hogy mennyire lefogyott Richard, és milyen forró a teste, még így az ingen keresztül is.

– Bocs, hogy ezt mondtam – szólalt meg Jack, amikor Richard kicsit jobban lett. – Kegyetlenség volt.

– Egyetértek. De azt hiszem, hogy ez volt az egyetlen dolog, ami bebizonyította, hogy... hát tudod...

– Ami meggyőzhetett?

– Aha. Azt hiszem. – Richard Jackre nézett csupasz, sebzett tekintetével. Az egész homlokát pattanások borították. Szája körül sebek virítottak. – Jack, muszáj megkérdeznem valamit, és szeretném, ha az igazat mondanád... Azt akarom kérdezni, hogy...

Ó, mennyire tudom, hogy mit akarsz tőlem kérdezni, Richie fiú!

– Pár perc múlva – vágott közbe Jack. – Pár perc múlva felteheted az összes kérdéset, és én megpróbálok válaszolni rájuk, de először el kell intéznünk valamit.

– Mit?

Jack válasz helyett a kis vonathoz lépett. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, tekintetét végigjártatta a mozdonyon és a két vagonon. Lehet, hogy a vonattal együtt dobbantott Észak-Kaliforniába? Nem tartotta valószínűnek. Farkassal dobbantani sem volt egyszerű, és amikor Richardot rángatta át magával a Thayer Iskolából a Territóriumokba, azt hitte, kiszakad a karja. Mindkét alkalommal tudatos erőfeszítés révén vitt magával „utast”, most pedig nem is emlékszik rá, hogy a vonatra gondolt volna, amikor átjöttek – túlságosan el volt foglalva azzal, hogy Richardot minél előbb kijuttassa a táborból, mielőtt még megpillantaná az apját. Minden meg szokott egy kicsit változni a két világ közt való utazás alatt – az ingből ujjas lesz; a farmer gyapjúnadrággá változik; a pénz pedig göcsörtös palcikákká. De a vonat ideát is pontosan úgy nézett ki, mint a Territóriumokban. Morgannek sikerült megalkotnia valamit, ami változás nélkül vészelt át az átkelést.

Ezenkívül farmer volt rajtuk odaát, Jack!

Aha. És Osmondnak puskája is volt az ostorán kívoil.

Morgan puskája. Morgan vonata.

Végigfutott a hideg a hátán. Hirtelen Anders motyogását hallotta: *Rossz dógok.*

Rosszak, az biztos. Nagyon rosszak. Andersnek igaza volt; tényleg a világ összes ördöge gyűlt ott össze. Jack benyúlt a mozonyba, kiemelte az egyik Uzit, belenyomott egy új tölténytárat, és elindult vissza oda, ahonnan Richard figyelte passzív érdeklődéssel.

– Ez úgy néz ki, mint egy régi kiképzőtábor – szólalt meg Richard.

– Olyanra gondolsz, ahol önkénteseket készítenek fel a harmadik világháborúra?

– Aha, olyasmire. Elég sok ilyen van Észak-Kaliforniában... egy darabig működnek, de aztán az emberek elveszítik a lelkesedésüket, mert a harmadik világháborúnak se híre, se hamva, vagy éppen elkapják őket kábítószer-kereskedelem miatt vagy jogtalan fegyverhasználatért... Az... az apám mesélt róluk.

Jack nem mondott semmit.

– Mit akarsz azzal a fegyverrel csinálni, Jack?

– Megpróbálok megszabadulni a vonattól. Van ellenvetésed? Richard megvonta a vállát, és a száját grimaszra húzta.

– Nincs.

– Szerinted elég lesz az Uzi? Bele akarok lőni a plasztikbombákba.

– Egy golyó nem lesz elég, de egy tár valószínűleg igen.

– Akkor nézzük! – Jack kibiztosította az Uzit.

Richard megmarkolta a karját.

– Lehet, hogy okos dolog lenne a kerítés mögé mennünk, mielőtt meghúzod a ravaszt! – mondta.

– Oké.

A borostyánlepte kerítés mögött Jack célba vette a gyurma-szerű csomagokat. Meghúzta a ravaszt, és az Uzi darabokra szagatta a csendet. A kihalt tábor templomi csendjét szétrobbantó lövéssorozatot tűz követte. Madarak rebbentek fel rémülten, és szálltak el az erdő békésebb részei felé. Richard a fülére szorí-

totta a tenyerét. A vastag vászon vadul táncolt a golyók zenéjére. Aztán kifogyott a tölténytár. És a vonat mozdulatlanul állt a síneken.

– Hát – szólalt meg Jack –, ez szép volt. Netán van még egy öt...

A hátsó vagon hatalmas morgással és kék tűzzel felrobbant. Jack látta, hogy a vagon egy pillanatra felemelkedett a sínekről, mintha fel akarna szállni. Megragadta Richard nyakát, és lerántotta magával a földre.

A robbanások hosszú ideig követték egymást. Fémdarabok repültek a levegőben fütyülve és fémes jégesőként doboltak a fémszarak tetején. Egy-egy nagyobb darab hangja cintányérezgésre emlékeztetett, és néha recsegést is lehetett hallani, amikor egy igazán nagy darab fém átlukasztotta a tetőt. Aztán valami közvetlenül Jack feje felett vágódott neki a kerítésnek, és kézilabda nagyságú lyukat hagyott maga után. Jack ekkor döntött úgy, hogy itt az ideje elhagyni a terepet. Megragadta Richard karját, és elkezdte a kapu felé húzni.

– *Nem!* – kiáltotta Richard. – *A sínek!*

– *Mi?*

– *A sí...*

Valami feléjük repült, és mindkét fiú azonnal a földre vetette magát. Összekoccant a fejük.

– *A sínek!* – kiáltotta Richard, miközben fakó kezével sajó fejét masszírozta. – *Nem az út felé, hanem a sínek felé kell mennünk!*

– Oké! – Jack ugyan nem értette a dolgot, de nem kérdezett semmit. El kell indulniuk *valamerre!*

Kúszni kezdtek a rozsdás lánckerítés mellett, mint két felderítő katona. Richard kicsivel előrébb volt, arra tartott, ahol a sínek kiléptek a tábor területéről.

Miután kijutottak, Jack visszanezett a válla felett – és mindent látott, amit látni akart a félig nyitott kapun keresztül. A vonat legnagyobb része egyszerűen eltűnt a föld színéről. Felismerhetlenségig olvadt fémdarabok halmozódtak nagy körben ott, ahová a vonat visszajött a Territóriumokból. Óriási szerencse volt, hogy nem ölte meg őket egy repülő fémdarab, de hogy még csak meg sem sérültek, az maga a csoda.

Túl voltak a nehezen. Kijutottak a kapun, és felálltak (de felkészültek rá, hogy újabb robbanás esetén azonnal lehasaljanak).

– Az apámnak nem fog tetszeni, hogy felrobbantottad a vonatát, Jack – mondta Richard.

A hangja teljesen nyugodt volt, de mikor Jack oldalra pillantott, látta, hogy könnyes a szeme.

– Richard...

– Nem bizony, nem fog neki tetszeni – mondta Richard, mintha csak magának válaszolt volna.

3

Sűrű, térdig érő gaz nőtt a sínek között, amelyek kifelé haladtak a táborból. Jack feltételezte, hogy a sín pár dél felé vezet. Maguk a sínek rozsdásak voltak, látszott rajtuk, hogy régen nem használták őket, és egyes helyeken furcsán deformálódtak.

Földrengések okozhatták, gondolta Jack kényelmetlen előérzettel.

Mögöttük még mindig fel-felhallatszott a plasztikbombák robbanása. Jack már biztos volt benne, hogy az összes felrobbant, mikor újabb zaj hasított a levegőbe – mintha egy óriás a torkát köszörülne, gondolta. Visszanézett és látta, hogy fekete füstfelhő takarja az eget mögöttük. Hallotta a tűz vaskos roppanásait – mint mindenki más, aki valamennyi ideig Kalifornia partján lakott, ő is félt a tűztől –, de lángokat nem látott. Még a fák is Új-Angliára emlékeztették, vastagok voltak és nedvességtől duzzadtak. A hely tökéletes ellentéte volt Alsó-Kalifornia környékének, ahol minden fakóbarna színű, és a levegő csontszáraz. Az erdő szinte zúgott a benne rejlő erőttől, a sínek egyre sűrűbb növényzetbe vezettek, mindent belepett a borostyán (fogadni mernék, hogy *szömörce*, gondolta Jack, öntudatlanul vakargatva a kezén lévő harapásokat). A fakó ég olyan közel volt, hogy szinte csak ki kellett nyújtaniuk a kezüket, hogy megérintsék. Még a sínek is nedvesek voltak a párától. A helyet titokzatosság lengte be.

Erőteljes iramot diktált, és nem csak azért, hogy ne kerüljenek a tűzhöz érkező tűzoltók és rendőrök szeme elé. A gyors tempóval azt is biztosította, hogy Richard ne kérdezősködjön. Nagyon

kellett erőlködni, hogy lépést tudjon tartani Jackkel, így nem volt energiája beszélni... és kérdezősködni.

Úgy három kilométert tehetek meg, és Jack nagyon elégedett volt magával, amiért ilyen ügyesen elodázza a beszélgetést, amikor Richard elhaló hangja utolérte.

– Hé, Jack...

Még időben fordult meg ahhoz, hogy lássa, amint a barátja megtántorodik. A sebek vörösen virítottak falfehér arcbőréen.

Jack elkapta – épphogy sikerült. Richard alig volt súlyosabb egy papírzacsónál.

– Jézusom, Richard!

– Két pillanattal ezelőtt még nem volt semmi bajom – mondta Richard alig hallhatóan. Kapkodva lélegzett. Szeme félig csukva volt. Jack csak a szeme fehérjét látta és egy icipicit a kék íriszből. – Csak... elfogyott az erőm. Sajnálom.

Mögülük újabb robbanás hallatszott, amit a barakk tetejének dobolása követett. Jack visszapillantott, majd idegesen előrenézett, amerre menniük kellene.

– Tudsz kapaszkodni? Majd a hátamon viszlek egy darabig – mondta Jack, és Farkasra gondolt.

– Tudok.

– Ha nem tudsz, csak szóljál.

– Jack – mondta Richard azon a régi, megnyugtatóan zsörtölődő hangján –, ha nem tudnék, nem mondanám, hogy tudok.

Jack talpra állította. Richard olyan imbolyogva állt ott, mint akit a legenyhébb szellő is képes leteríteni a lábáról. Jack megfordult és leguggolt. Richard átkarolta a nyakát, Jack szorosan megfogta a lábát, felállt, és elindult a sínek mentén. Gyorsan lépkedett, szinte kocogott. Egyáltalán nem érezte nehéznek Richardot, és nem csak azért, mert a barátja sokat fogyott az utóbbi időben. Jack megerősödött a nehéz munkáktól: söröshordókat kellett mozgatnia, almát szedett, dobozokat cipelt. Nem is beszélve a kőfejtésről Napfény Gardener Távoli Mezején, *mondjátok, hogy halleluja*. És nem is egyszerűen csak megerősödött – több, mélyebb volt ez annál, mint amit monoton fizikai edzéssel el

lehet érni. És nem is csak a két világ közötti ugrándozás okozta, vagy maga a másik világ – amely minden értelemben csodálatos volt. Jack lassan rájött, hogy sokkal többet próbál véghez vinni, mint az anyja életének a megmentése; már az első pillanattól fogva valami nagyobb feladata van. Végig megpróbálta a legtöbbet kihozni magából, és mostanra már tudta, hogy egy ilyen őrült vállalkozás mennyire meg tudja keményíteni az embert.

Kocogni kezdett.

– Ha felfordul a gyomrom – szólalt meg Richard, és a hangja Jack lépéseivel egy ütemben ringott –, akkor a fejedre fogok hányni.

– Tudtam, hogy számíthatok rád, Richie fiú – felelte Jack vigyorogva.

– Iszonyú hülyén érzem magam itt fent. Mintha emberháton lovagolnék.

– Valószínűleg, mert pont azt teszed, haver.

– Ne szólíts havernak! – suttogta Richard, és Jack vigyora még szélesebbre húzódott. *Ó, Richard, te nagy rakás szerencsétlenség, élj örökké!*

4

– Ismertem azt az embert – suttogta Richard Jack feje felett. Jack nem értette, miről beszél, mert azzal volt elfoglalva, hogy ne rázza össze túlságosan Richardot kocogás közben, és tekintetét a sínek mentén előrefuttatta, hátha meglát valami emberi települést. Már több mint tíz perce, hogy a hátára vette Richardot, azóta is jó tempóban haladtak, de településnek még semmi nyoma. Csak sínek és sós levegő.

Vajon oda mennek-e a sínek, ahova én gondolom?

– Milyen embert?

– Azt, amelyiknek ostor és puska volt a kezében. Ismerem őt. Sokat láttam egy időben.

– Mikor? – riadt fel Jack.

– Már jó rég volt. Még kisgyerek voltam. – Majd vonakodva folytatta: – Akörül, amikor... az a fura álmom volt a gardróbban.
– Elhallgatott. – Persze, talán nem is álom volt, igaz?
– Szerintem se.
– Az az ostoros férfi Reuel apja volt?
– Szerinted?
– Az volt – felelte Richard lassan. – Biztos, hogy az volt.
Jack megállt.
– Richard, hová mennek a sínek?
– Te is tudod, hová – mondta Richard furcsa, üres nyugalommal.
– Igen – azt hiszem, tudom. De azt akarom, hogy kimondd.
– Jack elhallgatott. – Ki *kell* mondanod. Hová mennek?
– Egy Point Venuti nevű városba – mondta Richard, és újra fátyolos lett a hangja. – Van ott egy nagy hotel. Nem tudom biztosra, hogy azt keresed-e, de valószínűleg igen.
– Én is úgy hiszem – értett egyet Jack. Richard lábát szorosan fogva, a hátában egyre erősödő, sajnó fájdalommal újra nekiindult, követte a síneket, amelyek elvezetik őket oda, ahová el kell jutnia, hogy megmenthesse az anyját.

5

Menet közben Richard beszélni kezdett. Először még nem arról, hogy az apjának mennyi köze van ehhez az egész örökséghez, csak nagy sugarú köröket írt le körülötte.

– Ismerem azt az embert – mondta. – Egészen biztos vagyok benne. Járt hozzánk. Mindig a ház hátuljához jött. Soha nem csengetett vagy kopogott. Úgy... megkaparta az ajtót. Mindig kirázott tőle a hideg. Annyira félttem tőle, hogy legtöbbször majdnem a nadrágomba csináltam, amikor megláttam. Magas volt, ó, tudom, hogy egy kisgyereknek minden felnőtt magas, de ez *tényleg* magas volt, és teljesen ősz. Általában sötét szemüveget viselt. Néha meg olyan napszemüveget, aminek tükrös a lencséje. Mikor láttam a *Vasárnapi Riport* műsorában, tudtam, hogy